

متن پرسش

سلام استاد طاهرزاده: قبل از عرایضم از محضر شما عذرخواهی می‌کنم. جوانی هشتم ۳۰ ساله. نمازهایم را ترک نکرده‌ام تا حالا، اما مدتی طولانی گرفتار معصیتی بودم (البته گناهی شخصی بوده و حق الناس نبوده) بین خودم بوده و خدای متعال. هر بار توبه می‌کردم و خیلی پشیمان. اصلاً باورم نمیشه من سراغ چنین معصیتی رفته‌ام. چند مدتی است کاملاً ترک کرده‌ام و شوق عجیبی در وجودم به سیر و سلوک و محبت اولیا الهی افتاده. و غبطه می‌خورم به حال جوانانی پاک که در محافل شما سیرشان را بدون سابقه سوء به پیش می‌برند. اکثر کتابهای شما و صوت آنها را تهیه کرده‌ام. اما ندایی در درونم میگه تو نهایتش توبه کردی یه مسلمان و مومن عادی شوی که فقط جهنم نمی‌روند. تو لیاقت سیر و سلوک نداری. این صدا خیلی ناامیدم می‌کند. با خودم میگم من هر اندازه هم کما و کیفاً تلاش کنم باز در درگاه خدا بگرد این جوانان پاک نمی‌رسم. هر جوری شده تصمیم قطعی دارم به اصلاح نفس اما میگم خدای متعال من را در جمع این مومنین اهل سیر و سلوک راه نمی‌دهد. اگر راهنمایی ام می‌کردید یک عمر دعاگو و جوان گوش بحرف استاد می‌شوم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: نمی‌دانم چرا قرآن به جای آن‌که بگوید خداوند مؤمنین را دوست دارد؛ که حتماً دوست دارد، می‌فرماید: «إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ التَّوَابِينَ وَ يُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ» (بقره/ ۲۲۲) خداوند تَوَابِينَ و آن‌هایی که خود را از گناه پاک کرده‌اند، دوست دارد. شاید در چنین انسان‌هایی همّتی را مشاهده می‌کند که همه‌ی مؤمنین دارای چنین همّتی نیستند. همّتی که با مزه‌کردن گناه بر نفس او باز می‌تواند به گناه، پشت کند. موفق باشید همّ